

SØNDAG D. 23. MAJ 2010 – PINSEDAG

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Ezekiels Bog kap. 36 v. 26-28

Lektie : Apostles Gerninger kap. 2 v. 1-11

PRÆDIKENTEKST: Apostlenes Gerninger kap. 2 v. 37-47

Tænk, på én dag at opleve opkomsten af en menighed på 3000 medlemmer – en menighed, der var så gennempræget af enhed, fællesskab, kærlighed, at den sugede stadig flere mennesker til sig. Det har været fantastisk. Hvad skete der dog med alle disse mennesker? De kom ikke bare med forskellige religiøse traditioner, men også med forskellige kulturer og sprog – og smeltede sammen i kærlighedens enhed – endda før nogen havde haft tid til at undervise dem om, hvad kristendom er og hvad kristen enhed er.

Når vi til daglig traver rundt i dansk kirkelighed og læser om dén pinsedag i Jerusalem, så må bønnen: ”Gud, giv os en ny pinse!” ligge forrest på tungen.

Vi synger i en salme: ”Herre, tag aldrig din Ånd fra din kirke.” Det er en linje, jeg har lidt været ved at synge, for Gud tager aldrig sin Ånd fra sin kirke. Har Jesus ikke på vegne af den treenige Gud sagt: Jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende!?”

Gud tager aldrig sin Ånd fra sin kirke – men vi kan tage kirken fra Guds Ånd!

For 1½ uge siden – Kristi Himmelfartsdag - sad jeg på Viborg stadion til Danske Kirkedages åbningsgudstjeneste sammen med ca. 3000 andre kristne. En menighed som Jerusalem-menigheden pinsedag. Det var en storslået oplevelse. Min gode ven og fælle i kirkedags-gudstjenesteudvalget, Henning Lawaetz fra den katolske kirke, skrev efterfølgende i en mail, måske med tanke ikke kun på åbningsgudstjenesten, men på Kirkedagene som sådan: Det var som pinsedag!

Om det virkelig var som pinsedag, ved jeg nu ikke helt. Men vi oplevede øjeblikke, hvor Ånden umiskendeligt blæste over os, ord blev levende og hjerter glødede.

Det var ret begrænset, hvad jeg selv oplevede som almindelig deltager i programmet, fordi jeg også var engageret bag kulisserne. Men jeg oplevede ét af disse øjeblikke ved åbningsaftenen, da Shane Claiborne talte – en langhåret hippie fra Philadelphia i USA. Han var vokset op i Tennessee i USA's såkaldte Bibel-bælte. Som ganske ung blev han anfægtet af, at den Kristus-efterfølgelse, han lærte dér, hovedsagelig bestod i, at man gik til vækkelseskampagner fem gange årligt og sang: ”Just som jeg er ... jeg kommer, o Guds lam!” – og så gik man igen, just som man var, da man kom. Han rejste til Calcutta og arbejdede nogen tid sammen med Mother Theresa, som sagde til ham: ”Du skal finde dit eget Calcutta.” Han rejste hjem til USA, og sammen med en gruppe kristne fandt han sit eget Calcutta blandt de hjemløse – de udskudte i Philadelphia, hvor denne gruppe nu lever som en slags klosterfællesskab blandt de hjemløse.

Hans budskab til os var lige så enkelt, som det var provokerende: ”Tænk, hvis Jesus faktisk mente, hvad han sagde!”:

- den, som vil være stor blandt jer, skal være alle tjener.
- bed, så skal der gives jer, søg, så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer.
- den, som vil frelse sit liv, skal miste det, men den, der mister sit liv for min skyld skal frelse det.
- hvad I har gjort mod én af disse mindste, har I gjort imod mig.
- Og ved verdenssommen vil han spørge ikke efter den rette teologi eller kirkelig travlhed – han siger: Jeg var sulten, og I gav mig at spise – jeg var nøgen, og I gav mig klæder ...

Tænk, hvis han virkelig mente, hvad han sagde!

Den sved - - nej, det var en glød, der brændte.

Et andet af disse glødene øjeblikke var lørdag aften, da Dansk Missionsråd bød på en flot jubilæumsaften for 100 året for den store missionskonference i Edinbourg 1910, som blev startskuddet for den store ydremissionsepoke i de europæiske og amerikanske kirker i 1900-tallet.

Vi fik et interessant rids over missionshistorien. Dette historiske rids landede i nutiden.

I dag ligger kristendommens tyngdepunkt ikke længere i Europa og USA, men i Afrika, Asien og Sydamerika. Og missionsstrømmen vender.

Vi mødte en række mennesker, der er kommet til Danmark som flygtninge. Og selv om de, inden de kom hertil, har levet i en kummerlighed og frygt, som vi ikke kan forestille os, har de haft Jesus med hele vejen og er tændt af hans glød, så de ikke kan lade være med at dele den gode nyhed om Guds kærlighed med andre – ganske som de første kristne i Jerusalem, som efter kort tids tilsyneladende medvind blev udsat for forfølgelser og blev spredt som flygtninge – og det blev begyndelsen på virkeliggørelsen af Jesu missionsbefaling – gå ud, indtil verdens ende. Her i kirken mødte vi én af slagsen for tre uger siden, da Gilbert Rukundo fra den Internationale Baptistmenighed på Amager besøgte os.

Den aften på Kirkedagene blev det klart for mig, at fornyelsen, der skal til i kirken i Danmark, den kommer ikke ved vore egne kreative påhit med smarte sammenkomst- eller gudstjenesteforformer, eller ved hjælp af nye salmer eller lovsangskor. Fornyelsen – den nye pinse, om I vil – kommer med de mennesker, der søger hertil, jaget hjemmefra af onde omstændigheder – de kommer med den glød, som vi engang for 100 år siden bragte til dem, men som i

mellemtiden er kølnet blandt os selv.

Jo – vi oplevede Åndens sus, levende ord, gløden fra Jesu Hjerter.

Men vi oplevede også det modsatte – eller i hvert fald noget andet. Lige straks irriterede og ærgrede det mig, men kontrasten blev en nødvendig påmindelse.

Fredag aften var der en stort anlagt paneldebat med fire særdeles veltalende og meget-talende debattører – alle fra folkekirken. Overskriften var ” Kristentroens inspiration og konsekvens i forhold til værdidebatten.”

Det blev en meget underholdende aften med Clement Kiersgaard som ... sprechhallmeister! Underholdende, ja, men indholdsmæssigt blev den rungende hul. For lynhurtigt blev det til en omgang folkekirkeligt, næsten sekterisk navlepilleri, hvor forskellige velkendte kirkepolitiske positioner blev markeret i en grød af traditionel bekymring for folkekirkens overlevelsesmuligheder i et stadig tydeligere efterkristent samfund.

Men mens jeg sad dér og blev mere og mere irriteret over, at man spildte økumenisk primetime på dansk luthersk selvoptagethed, slog en tanke ned i mit hoved:

Vi frikirkefolk i almindelighed, og vi baptister i særdeleshed har intet at lade folkekirken høre, hvad angår selvoptagethed.

Om det nu var Helligåndens drilleri, eller det var min tinnitus, der spillede mig et puds, det ved jeg ikke. Men i alle de underholdende, store ord fra scenen, kunne jeg pludselig høre genklang af vore egne velkendte diskussioner:

Hvad vil vi med Baptistkirken i Danmark? – eller lokalt: Hvad vil vi med menigheden?

Vi kender temaet, som vi ofte har sat op med små variationer. Og så sidder vi omkring bordet og fortæller hinanden, hvad vi efterhånden godt ved: At jeg vil det – og jeg vil det – og det siger mig noget, men det dér siger ikke mig noget. Og vi taler og taler og taler – om os selv og om os selv og om os selv – og hvis vi ikke lige taler om os selv, så taler vi om ... os selv. Og vi kunne lige så godt sige til hinanden: ”Vil du se min smukke navle?”

Jesus mente faktisk, hvad han sagde: Hvor to og tre er sammen i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem. Men hvor ofte kommer vi ikke sammen, hver i vort eget navn?

Hvad var det mon, der gav Shane Claibornes ord den glød? Det var dette, at han talte om Jesus – også når han fortalte om sit eget liv, og når han udfordrede os: Tænk, hvis Jesus faktisk mente, hvad han sagde! Han talte i Jesu navn og ikke i sit eget.

Hvordan kan det være, at flygtninge, der kommer til vort land med krigstraumer og sår på sjæl og krop efter års elendighed på flugt, kan have så meget at give til os? Det er dette, at deres livs fokus er Jesus Kristus og ikke dem selv. De kommer i Jesu navn og ikke i deres egne navne.

Hvordan kunne en broget skare på 3000 med forskellige traditioner, kultur og sprog blive en sådan kærlighedens enhed, som vi læser om i beretningen om den første Jerusalem-menighed? Hemmeligheden var, at de med sind og sans var rettet mod Jesus Kristus: De holdt fast ved apostlenes lære, ved brødsbrydelsen og ved bønnerne. De var sammen i Jesu navn og ikke i deres egne. Dér er Jesus selv med ved Helligånden og skaber nyt.

Hvordan skete det? De hørte et Guds ord – talte i Jesu navn og ikke i apostlenes eget navn:

”Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I har korsfæstet, har Gud gjort både til Herre og til Kristus.” Og det stak dem i hjertet, og de spurgte: ”Hvad skal vi gøre?”

Svaret lød: ”Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.”

Det gjorde de, og underet skete med dem.

Men det svar – eller det kald gælder også os - - som Peter sagde: ” For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på.” – Det er også os, og det er hele Herrens selvoptagede kirke i Danmark. Omvend jer og lad jer døbe! de fleste af os, der er her, er blevet døbt engang. Og hvis du ikke er døbt, men ønsker at følge Jesus, så er det det, du skal – lade dig døbe i Jesu navn. Det er dér, i dåben, at livet i Helligåndens fællesskab med Jesus og med hans menighed begynder, når det skal gå rigtigt til efter Guds ord.

Og enhver, der er døbt i Jesu navn, skal vide, at dér, den dag, i det drama, som dåben er, satte Gud et uudsletteligt mærke på dig: Tilhører Kristus. Guds elskede barn. Tempel for Guds Ånd.

Gud tager aldrig sin Ånd fra sin kirke, men vi kan tage kirken fra Guds Ånd.

Gud tager aldrig sin Ånd fra sine børn – men vi kan vende os væk, når vi går i vort eget navn.

Omvend jer! Det hører med, og uden det er dåben tom.

Omvendelse – et besværligt ord – især for sådan nogle som mig selv, der har fået kristentroen ind med modernælken. For hvad skal jeg omvende mig fra?

Jeg må til stadighed omvende mig fra mig selv til Jesus.

Vi må omvende os fra os selv til Jesus. Det bliver den nye pinse, vi kan længes efter. For da opdager vi, at han faktisk mente, hvad han sagde – og at hans Ånd sætter os i stand til at leve, hvad han sagde.